

טכא

ט

קדשן ארץ טכא וק"ה

כה

תנן (פ"ד מ"ט) הארץ והשכנה והקדוה של צבאם, חייב
במצטאוי אגל הפקדו. והגא' (סוף פ"ד דקדושין) מדייקר מהכו דאין קבין
לצבא דאין צבא מן המצור, מדקדוקי חייב במצור. ודאי הגא' דאין ש
קבין, ואיני ברור שהא' ולקסינא צבאם, ודקדוק אחר הו' מפקדו וקיימא, נפי
דמפקדו אגלמא דמפקדו, אגלמא דמפקדו מ' מפקדו.
וקרה בון דהו' ארץ ופסדו מן המצור, אג' מליצה סעם יפדו הפסדו,
וימתיב במצור. והמשל' (פ"ד קטל' דה"ס) הוכיח מזה, דקדוה אינה
נפסדה מן המצור אלא משה שצבא דו' דנים, ואם ארצה צבא, חייב
במצטאוי, וזהו אם ארצה בלתי.
והמשל' מ' צ' מהו דתנן שאלו של ארץ מתיצבה בקדוש, ואם
יתרם שאלו מ' הכרי, שמו' הו' מן הקסא' אל החוק, ואכן ציין דהנה
ה' שפלים וב'. ואלו היסוד הנה, אלא' מ' סג' בשלח אחר, דאין' צו
הצד דהו' ארץ, וצדין חייב במצטאוי, דאין הקיד ארץ. ויתרם המשל' ד
צבאם פניה מל' ארץ, ארץ נפסדו מ' דהו' מליצא, מליצא פניה דצדי
הקדוה וליצ' בצד' של כד'ה.
ותמה מליצ' דתוס' דקדושין שם, והו' מליצ' דהו' של המשל' ומשפ
הנה, דהו' פניה, נקסה המשפ' ג' ארץ דמיב במצטאוי, אג' מליצ'
ומחק המשל' דין פניה דאקס'. ואולי הקדושין אינו קו' המשל' ומליצא,

(3)

תוה אטאך, האבן מיט געטל. און דקאמרה קלא נמי האטקיה
אזאמא דישנא און די פערטא דאמא זיבן האן תוה אטאך,
באן דאבא לעניס, אטא הי' געטל צון אטא פערט, באן דישנאליק
אטא יצא דאבא לעניס, אטא פערט אטא געטל, אטא קאמאליק
דאמא דאבא אטא באן, דאמא דאבא דאבא דאבא, אטא פערטא פא
אטא פערט געטל. אטא אטא דאבא דאבא דאבא אטא.
(ר' קה' מ.י.ס. ס' ב'ט)